

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 55/2015-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 22. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa a zo sudcov Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) a Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť J. B., zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Špakom, Odborárov 49, Spišská Nová Ves, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 7 Ro 2139/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2114/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2135/2013 zo 4. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2121/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2145/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 8 Ro 2160/2014 (bez označenia dátumu jeho vydania), sp. zn. 11 Ro 1078/2013 z 15. mája 2014 a sp. zn. 4 Ro 2119/2013 zo 16. apríla 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. júla 2014 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Spišská Nová Ves (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 Ro 2139/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2114/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2135/2013 zo 4. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2121/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2145/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 8 Ro 2160/2014 (bez označenia dátumu jeho vydania), sp. zn. 11 Ro 1078/2013 z 15. mája 2014 a sp. zn. 4 Ro 2119/2013 zo 16. apríla 2014 (spolu ďalej len „napadnuté konania“).

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že «V súdnom konaní vedenom na Okresnom súde Spišská Nová Ves, sp. zn. 9C 1170/1998 sa žalobca, P. M. – D. domáhal, aby súd zaviazal žalovaného, J. B... (v ďalšom texte len „sťažovateľ“), zaplatiť sumu 2 532, 70 EUR s prís. a trovami konania. V predmetnej veci vydal Okresný súd Spišská Nová Ves viaceré rozhodnutia, ktoré boli Krajským súdom v Košiciach zrušené a vrátené prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V predmetnej veci bolo vydané Okresným súdom Spišská Nová Ves právoplatné rozhodnutie - Rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 12. 2010. Súdny v tomto konaní skonštatovali, že medzi P. M. – D. a Urbariátnymi lesami a pasienkovým spoločenstvom... (ďalej len „Urbariát“) bola uzatvorená zmluva o ťažbe dreva z 2. 4. 1995, na základe ktorej p. P. M. – D. vyťažil určitý objem drevnej guľatiny pre Urbariát. Nakoľko medzi účastníkmi tohto zmluvného vzťahu bola aj dohoda o tzv. naturálnom plnení (započítaním za vyťažené drevo), k úhrade ťažobných prác Urbariátom nikdy nedošlo. P. M. – D. označil sťažovateľa ako žalovaného v tomto spore, nakoľko Urbariát bol založený ako spoločenstvo bez právnej subjektivity a na základe ust. §10 ods. 3 zák. č. 181/1995 Z. z. ručia spoločníci Urbariátu za záväzky spoločenstva spoločne a nerozdielne.

Sťažovateľ sa bezprostredne po právoplatnosti tohto rozhodnutia domáhal, aby mu spoločníci uhradili pomernú časť z toho, čo bol sťažovateľ povinný uhradiť z dikcie právoplatného rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, č. k. 9C 1170/1998. Medzičasom Urbariát bez právnej subjektivity ukončil svoju činnosť a členovia tohto

spoločenstva založili Urbariátne lesy a pasienkové spoločenstvo - pozemkové spoločenstvo, teda pozemkové spoločenstvo s právnou subjektivitou...

Sťažovateľ z dôvodu kvalifikovaného plynutia času bol nútený svoj nárok voči ostatným solidárnym dlžníkom uplatniť na vecne a miestne príslušnom súde. Na základe tejto skutočnosti podal Sťažovateľ dňa 13. 12. 2013 na okresný súd Spišská Nová Ves 415 žalobných návrhov na vydanie platobného rozkazu na sumu, ktorá zodpovedá výške podielu žalovaného na spoločnej nehnuteľnosti k výške dôvodného (istina 2 532, 70 EUR, náklady právneho zastúpenia protistrany 2 515, 53 EUR, úrok z omeškania 5 612, 85 EUR a súdny poplatok za podanie odvolania vo výške 151, 50 EUR) plnenia žalobcu pre P. M. – D... vo výške 10 812, 58 EUR... Okresný súd Spišská Nová Ves vydal vo všetkých konaniach platobné rozkazy s výrokom, že žalovaný je povinný uhradiť Sťažovateľovi istinu, vrátane úroku z omeškania, ako aj nahradiť trovy právneho zastúpenia. Sťažovateľ bol nútený každý nárok uplatniť samostatne, nakoľko eventuálnym spojením všetkých nárokov do jedného konania by nebolo možné kvalifikovane vykonávať procesné úkony v tomto konaní, a celý žalobný návrh by pôsobil zmätočne. Voči platobnému rozkazu podali v zákonnej lehote žalovaní v jednotlivých konaniach odvolanie voči trovám konania, kde okrem iného uviedli, že Sťažovateľ vopred neupozornil žalovaných na hroziaci spor a teda, že žalobný návrh bol podaný predčasne. Okresný súd Spišská Nová Ves na základe týchto podaní žalovaných vydal v jednotlivých konaniach Uznesenia, v ktorých zrušil výrok uvedený v platobných rozkazoch a to tak, že účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal...

V odôvodnení jednotlivých uznesení bol vymedzený skutkový a právny základ, ktorým sa Okresný súd Spišská Nová Ves riadil pri vydaní týchto rozhodnutí. Súd mal za preukázané, že hodnota sporu nepresiahla 1 000 - EUR a teda z hľadiska §200 ods. 1 O. s. p. sa jedná o drobný spor. Ďalej mal súd za preukázané, že v zmysle §150 ods. 2 O. s. p. ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd znížiť, prípadne, nepriznať.».

Podľa názoru sťažovateľa postupom okresného súdu v napadnutých konaniach, teda vydaním uznesení, ktorými okresný súd zmenil výrok o trovách konania vo vydaných platobných rozkazoch tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, boli porušené ním označené práva. V tejto súvislosti sťažovateľ v odôvodnení sťažnosti bližšie argumentuje:

«Okresný súd podľa nášho názoru nepodriadil právnu normu definovanú v §150 ods. 1, 2 O. s. p. na zistený skutkový stav. Okresnému súdu boli známe okolnosti, že Sťažovateľ podal 415 žalobných návrhov, ktoré v súhrne predstavovali hodnotu sporu 10 812, 58 EUR a nie čiastkové plnenia, ktoré boli uvedené v žalobnom návrhu. Sťažovateľ bol proti svojej vôli vystavený nespravodlivému, hoci zákonnému rozhodnutiu v konaní 9C/1170/1998 vedeného taktiež na Okresnom súde. Sťažovateľ, hoci bol v čase vzniku predsedu Urbariátu, nemohol splniť záväzok oči P. M. – D., nakoľko na takéto plnenie nemal autorizáciu Výkonného výboru. Celých 16 rokov mali jednotliví členovia vedomosť o tomto spore a preto tvrdenia, že ich Sťažovateľ neupovedomil o svojom zámere podať voči ostatným solidárnym dlžníkom žalobný návrh, považujeme za právne irelevantné. Sťažovateľ veľmi aktívne komunikoval s Urbariátom, adresoval im viaceré výzvy a oznámenia o svojom zámere, k mimosúdnej dohode však nedošlo.

Členovia Urbariátu po podaní žalobných návrhov uhradili Sťažovateľovi žalovanú istinu, voči trovám konania však podali odvolania a Okresný súd vo vydaných platobných rozkazoch zmenil výrok o náhrade trov konania a to tak, že ich náhradu v zmysle §150 ods. 1, 2 O. s. p. účastníkom nepriznal. Stanovisko k použitiu §150 ods. 1 a 2 O. s. p. podal aj Ústavný súd SR v konaní III. ÚS 144/2010 a Najvyšší súd SR v konaní Mcdo 14/99, kde tieto inštancie zhodne skonštatovali, že ust. §150 ods. 1, 2 O. s. p. je možné použiť len celkom výnimočne a tento skutkový stav je nevyhnutné aj náležite odôvodniť. Ani jedno Uznesenie Okresného súdu nespĺňa toto kritérium, nakoľko Okresný súd len vo všeobecnosti odkazuje na použitie ust. §150 ods. 1, 2 O. s. p. a preto účastníkom konania náhradu trov nepriznáva. Domnievame sa, že tento spor ani nespadá pod drobný spor, ktorého hodnota nepresahuje 1 000,- EUR, keďže nárok žalobcu z toho istého titulu je 10 812, 58 EUR. Okresný súd podľa nášho názoru bez primeraného dôvodu uprednostnil zásadu nepriznania trov konania pred základnou zásadou pre priznanie náhrady trov konania a tou je úspech vo veci samej... Z výsledkov dokazovania teda vyplýva, že Sťažovateľ, v konaniach, ktoré boli napadnuté odvolaním voči výroku o trovách konania, nebude mať nárok na ich náhradu ani z jedného čiastkového konania, nakoľko najvyššia hodnota žalovanej istiny je 480,73 EUR...

Okresný súd mal podľa nášho názoru zobrať do úvahy, akým spôsobom tieto žalobné návrhy mohli zasiahnuť Sťažovateľa na jeho majetku. Je zrejmé, že Sťažovateľ bol nútený

vyhľadať kvalifikovanú právnu pomoc, nakoľko pri uplatnení tohto nároku bolo nevyhnutné náležite preskúmať právny stav veci, kvalifikovane označiť žalovaných, zabezpečiť správny výpočet žalovanej istiny a v neposlednom rade aj zabezpečiť primeranú administratívu v tomto spore. Len hotové výdavky Sťažovateľa na uplatnenie týchto žalobných návrhov predstavujú sumu 400,- EUR... Sťažovateľovi je známe, že v rámci Slovenskej republiky sa vyskytuje viacero tzv. hromadných žalôb, avšak iné súdy na rovnakej inštancii, rozhodujú podľa nášho názoru v súlade s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku... V tejto súvislosti dávame do pozornosti Rozsudok Okresného súdu Bratislava IV., sp. zn. 5C/37/2012...

Okresný súd pri doručení jednotlivých Uznesení, v ktorých menil výrok jednotlivých platobných rozkazov a to tak, že náhradu trov konania nepriznal, doručil zároveň (v jednej obálke) aj podania žalovaných - Odvolanie, na základe ktorého okresný súd vydal tieto rozhodnutia. Z uvedeného skutkového stavu je zrejmé, že Sťažovateľovi nebolo doručené vyjadrenie žalovaného a to tak, aby sa k uvedeným tvrdeniam mohol vyjadriť. Týmto postupom súdu bolo porušené ustanovenie § 114 ods. 2 O. s. p. Podľa nášho názoru bolo týmto postupom odňaté Sťažovateľovi právo na spravodlivý proces, ktorého súčasťou je aj doručovanie procesných úkonov protistrany. Nedoručenie vyjadrenia jedného účastníka druhému účastníkovi vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a „rovnosti zbraní“ ako súčasť práva na spravodlivý proces (Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 264/2008). Ústavný súd SR sa taktiež zaoberal otázkou doručovania procesných vyjadrení účastníkov konania z hľadiska porušenia práv garantovaných Ústavou SR. Pri riešení tejto právnej otázky dospel Ústavný súd SR k názoru, že nedoručením procesných vyjadrení účastníka konania druhému účastníkovi konania je porušením práva na spravodlivý proces. Toto konštatovanie tvorí obsah Nálezu Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 100/04... Tento právny názor plne rešpektuje aj judikatúra Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 141/2010, kde sa dovolací súd vyjadril, že doručovanie procesných vyjadrení treba považovať za právo účastníkov konania. Odvolanie žalovaných voči výroku o trovám konania bolo krajne zavádzajúce, nakoľko nebolo pravdou, že Sťažovateľ nevyzval na dobrovoľné plnenie...»

*V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd takto rozhodol:
„Ústavný súd SR prijíma sťažnosť sťažovateľa na ďalšie konanie.*

Ústavný súd SR konštatuje, že postupom Okresného súdu Spišská Nová Ves v konaniach vedených pod sp. zn. 7Ro/2139/2013, 7Ro/2114/2013, 7Ro/2135/2013, 7Ro/2121/2013, 7Ro/2145/2013, 8Ro/2160/2014, 11Ro/1078/2013 a 4Ro/2119/2013 boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa - Právo na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46. ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

Ústavný súd SR Uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 7Ro/2139/2013, 7Ro/2114/2013, 7Ro/2135/2013, 7Ro/2121/2013, 7Ro/2145/2013, 8Ro/2160/2014, 11Ro/1078/2013 a 4Ro/2119/2013, v ktorých bol zmenený výrok o trovách konania v platobných rozkazoch a to tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, zrušuje a vracia Okresnému súdu Spišská Nová Ves na ďalšie konanie.

Okresný súd Spišská Nová Ves je povinný nahradiť Sťažovateľovi trovy konania pre Ústavným súdom SR vo výške 340, 89 EUR...“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na

prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutých konaniach, v ktorých okresný súd rozhodol o odvolaniach žalovaných tak, že zmenil platobné rozkazy v časti výroku o trovách konania a sťažovateľovi ako žalobcovi nepriznal ním požadovanú náhradu trov konania.

1. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Sťažovateľ predovšetkým namieta, že okresný súd nepodriadil právnu normu definovanú v § 150 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku na zistený skutkový stav. Podľa sťažovateľa bola okresnému súdu známa skutočnosť, že podal 415 žalobných návrhov, ktoré v súhrne predstavovali hodnotu sporu 10 812,58 eur, z ktorej mal okresný súd vychádzať, a nie z hodnoty čiastkových plnení, ktoré boli uvedené v žalobných návrhoch. Sťažovateľ namieta, že ustanovenie § 150 ods. 1 a 2 Občianskeho súdneho poriadku možno použiť len celkom výnimočne, čo je potrebné náležite odôvodniť.

Podľa § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Súd prihliadne najmä na okolnosti, či účastník, ktorému sa priznáva náhrada trov konania, uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patril; to neplatí, ak účastník konania nemohol tieto skutočnosti a dôkazy uplatniť.

Podľa § 150 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ak sú trovy konania v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke, môže ich súd nepriznať alebo znížiť.

Vo všeobecnosti platí, že rozhodovanie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vysloviť porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi vedľajšej, postupuje nanajvýš zdržanlivo, a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýli iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 311/2012, IV. ÚS 210/2013).

Ústavný súd v súlade s predchádzajúcou rozhodovacou praxou (II. ÚS 577/2013) ďalej uvádza, že v ustanovení § 150 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku sa uvádzajú dôvody hodné osobitného zreteľa skôr vo všeobecnej rovine s tým, že ustálenie konkrétnych dôvodov hodných osobitného zreteľa je vecou posúdenia súdu v tom-ktorom prípade.

Napriek tomu je napríklad v tomto ustanovení konkretizované, že dôvodom hodným osobitného zreteľa je aj okolnosť, či úspešný účastník konania uviedol skutočnosti a dôkazy pri prvom úkone, ktorý mu patrí. Naproti tomu ustanovenie § 150 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa javí byť odlišnej povahy v tom zmysle, že sa tu definuje konkrétny dôvod nepriznania, resp. zníženia náhrady trov. Tento dôvod spočíva v tom, že trovy konania sú v drobných sporoch neprimerané voči pohľadávke. Zákon teda v tomto prípade označuje za dôvod moderácie (zmiernenia) výšky náhrady trov neprimeranosť výšky týchto trov. Z pohľadu ústavného súdu treba považovať za rozhodujúce, že pohľadávky uplatňované sťažovateľom pred všeobecným súdom sú niekoľkonásobne nižšie ako sťažovateľom uplatňovaná výška náhrady trov konania. Ide o taký výrazný nepomer medzi uplatňovanými pohľadávkami a výškou náhrady trov, ktorý bez ohľadu na ďalšie faktory robí stanovisko okresného súdu dostatočne presvedčivým.

Pre úplnosť možno ešte uviesť, že ustanovenie § 150 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku je ustanovením s tzv. relatívne neurčitou hypotézou ponechávajúcou na zvážení súdu, či trovy konania sú voči uplatnenej pohľadávke neprimerané, resp. čo vôbec pod neprimeranosťou treba rozumieť. Ide teda o také ustanovenie, ktoré dáva relatívne široké medze pre sudcovské uváženie, resp. sudcovský zmysel pre spravodlivosť. Ako na to ústavný súd už poukázal, neprimeranosť výšky trov konania v porovnaní s výškou pohľadávok uplatňovaných sťažovateľom je natoľko markantná, že ústavný súd nevidí dôvod na to, aby zasiahol do voľného uváženia okresného súdu, ktoré rozhodne nevybočuje zo zákonom ustanoveného rámca vyplývajúceho z ustanovenia § 150 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku.

Ústavný súd ďalej vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že okresný súd mu v jednej obálke doručil odvolanie žalovaných spoločne s napadnutými uzneseniami, konštatuje, že takáto skutočnosť by vo všeobecnosti mohla signalizovať porušenie základných práv a slobôd. Ústavný súd však dodáva, že v sťažovateľom tvrdenej situácii ide o rozhodovanie o odvolaniach žalovaných len proti výroku o trovách konania, o ktorých rozhoduje bez pojednávania ten istý súd, ktorý platobné rozkazy vydal. Ústavný súd sa preto domnieva, že

uvedené skutočnosti nedosahujú samy osebe takú intenzitu, ktorá by pre ústavný súd predstavovala možnosť vysloviť porušenie sťažovateľom označených práv.

Podľa názoru ústavného súdu výklad napadnutých ustanovení okresného súdu nejaví známky arbitrárnosti, pretože ide o jeden z možných výkladov, ktorý je ústavne konformný. Z toho dôvodu neprichádza do úvahy, aby ústavný súd do namietaných záverov okresného súdu zasiahol.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami okresného súdu sp. zn. 7 Ro 2139/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2114/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2135/2013 zo 4. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2121/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 7 Ro 2145/2013 zo 7. apríla 2014, sp. zn. 8 Ro 2160/2014 (bez označenia dátumu jeho vydania), sp. zn. 11 Ro 1078/2013 z 15. mája 2014 a sp. zn. 4 Ro 2119/2013 zo 16. apríla 2014 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

2. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietaný postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Ro 2160/2014, ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ vo svojej sťažnosti a ani v „*Odstránení nedostatkov podania*“ z 1. októbra 2014 ústavnému súdu nepredložil ním napádané uznesenie okresného súdu, na základe čoho ústavný súd jeho sťažnosť v časti smerujúcej proti postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Ro 2160/2014 odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Keďže sťažnosť ako celok bola odmietnutá, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľa v nej uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 22. januára 2015